neri vahelesegamist hakkas raad nüüd energilisemalt nõudma kiskudest katuste kõrvaldamist, aga et see ei mõjunud, otsustas ta 25. juunil alustada veel samal päeval nende sunniviisilist lammutamist sõdurite abil. Esimesena pidi võetama käsile mittesaksa (nähtavasti läti soost) kodaniku Jürgen Lettlandi [52] maja katus. Nähes, et seekord asjal tõsi taga, ruttasid puukatuste omanikud paluma raelt pikendust, mõned isegi kuni 3 aastat, nende katmiseks kividega. Põhjenduseks toodi enamikus ette Tartus valitsevat puudust katusekividest [53]. Kivide tootjana tuli esmajoones arvesse Luunja mõisa telliskivilööv, kuid see ei suutnud neid nõudmise järsu suurenemise tõttu tarvilikul määral produtseerida. Veidi pikantseks muutis veel tervet asja seik, et Luunja omanikuks oli Tartu komandant Taube ise, mis võib-olla ehk osalt ka seletab tema südidust võitluses tulekindla ehitusviisi pärast. Kuna kaebused materjali puuduse üle olid mõnevõrra põhjendatud — nii tõi üks paluja ette, et Taube lubanud talle kivisid muretseda alles mihklipäevaks [54] — pidi raad enamiku pikenduspalveid rahuldama, kuna ta pealegi ei tahtnud oma niigi halba vhekorda kodanikkonnaga veelgi teravdada. Kuid suur osa pikendust saanud majaomanikke ei mõelnudki tõsiselt katuste ümberehitamisele, arvestades rae võimetust ja loidust oma määruste täitmise nõudmises.

Järgneva aasta sügisel lammutati küll nähtavasti mõningad eriti kardetavad korstnata „brandt kuffen", kuid puukatustega majade kohta, mis varustatud korstnatega, otsustas raad kirjutada Fersenile, et nendega kannatataks veel see talv läbi [55].

Sama tigusammuga edenes tulekaitsekorralduse loomine vaatamata Taube meeldetuletustele [56], sest raehärrade omavaheliste tülide ning intriigide tõttu oli raad peaaegu teguvõimetu. Kodanikkond, kes raega seisis sõjajalal, suhtus suurima umbusaldusega pea igasse rae üritusse ning püüdis neid uute koormuste kartusel igasuguste vahenditega nurja ajada. Erandit ei moodustanud ses suhtes ka tuletõrjekorraldus.

1635. a. välja töötatud põlemäärustiku kava oli juba täiesti ununenud ning rae eksemplar sellest nähtavasti isegi kaduma läinud. Rae järelepärimisele teatas küll Suure Gildi oldermann Heer, et ta olla ühte tulemäärustikku (näht. Suure Gildile arvangu avaldamiseks saadetud

---

[52] Raeprot. 1673, lk. 105, 112, 117.
[53] Raeport. 1673, lk. 119, 121, 130.
[54] Raeprot. 1673, lk. 118.
[55] Raeprot. 4. sept. 1674. ERKA, LRKkA XIX, 40 Taube Fersenile 31. 8. 1674.
[56] Raeprot. 1673, lk. 112.

Tartu V, lk. 247